

Arrest

nr. 249 477 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat V. HAUQUIER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 31 januari 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 29 maart 2019 om internationale bescherming. Op 16 november 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 17 november 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, C. A. M. R. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 26 maart 1978 in Bogota, Colombia. Als adolescent woonde u vijftien jaar in Villavicencio, Meta. Nadat u van school ging woonde u ook een vijftiental jaar in Bogota. Op 1 januari 2004 werd uw dochter P. M. M. N. (...) geboren in Bogota. In datzelfde jaar, op 14 mei 2004, trouwde u in Bogota met F. G. N. R. (...). Na uw huwelijk woonde u drie à zes maanden in Zipaquirá, Cundinamarca, waarna u met uw vrouw naar Villavicencio, de hoofdstad van het departement Meta verhuisde. Op 29 juli 2011 werd uw tweede dochter, M. S. M. N. (...) daar geboren.

Op 8 februari 2012 begon u te werken voor de onderneming Getronics, als Field Service Representative op Campo Quifá, een site van petroleumbedrijf Frontera Energy, in Meta. Daar werkte u tot 16 juli 2015, waarna u op 1 augustus 2015 begon te werken als ondersteuningsanalyst ter plaatse voor het bedrijf TIVIT (vroeger Synapsis). Ook deze job voerde u uit op Campo Quifá. In 2016 behaalde u uw diploma als professioneel technoloog in systemen.

U werkte steeds veertien dagen aan een stuk op Campo Quifá, waarna u terugkeerde naar uw huis in Villavicencio voor veertien dagen verlof. Wanneer u eind juli 2018 na een periode van veertien dagen werken terugkeerde naar huis, maakte u onderweg een stop in het gehucht El Oasis, waar u iets te eten en te drinken nam. Daar was u getuige van een gevecht, waarbij leden van de guerrilla twee werknemers van Frontera Energy aanvielen met machetes. Toen u dit zag gebeuren rende u hard weg en zette u de weg naar huis verder. Toen u twee weken later terugkeerde naar Campo Quifá hoorde u dat de twee slachtoffers overleden waren. De volgende dag werd u gecontacteerd door de Responsabilidad Social van het bedrijf. Zij hadden gehoord dat u getuige was van dit incident en wilden dat u hierover een verklaring zou afleggen. U heeft op dat moment een oppervlakkige verklaring afgelegd. Diezelfde nacht kwam er bij u een jongen langs van het bedrijf Sodexo, die zei dat in een gesloten mond geen vliegen binnen kunnen en dat u wel wist waarom dit kwam. De volgende dag contacteerde u opnieuw de Responsabilidad Social. Samen met de politie die op Campo Quifá aanwezig is, spoorden zij die jongen op, maar hij ontkende wat er was gebeurd. De politie zei dat zij niks konden ondernemen. Diezelfde avond werd u telefonisch gecontacteerd door een persoon die zei dat het beter was dat u niet meer ging spreken, dat u niet meer verder moest vertellen over wat u die dag had gezien. Enkele dagen later keerde u opnieuw naar huis voor uw rustperiode. Na veertien dagen keerde u terug naar Campo Quifá, waar de Responsabilidad Social u opnieuw contacteerde met de vraag om meer in detail te vertellen over het gevecht waarvan u getuige was. In diezelfde periode waren er twee mannen bij uw thuis in Villavicencio geweest, die naar u op zoek waren. Twee dagen nadat de Responsabilidad Social u gecontacteerd had, werd u opnieuw gebeld door een persoon die zei dat ze een boodschap hadden gegeven aan uw echtgenote dat men naar u op zoek was.

Na veertien dagen werken keerde u terug naar huis en vertelde u uw echtgenote meer in detail wat er precies gebeurd was. Jullie besloten dat het beter was uw ontslag in te dienen, wat u op 16 oktober 2018 dan ook deed. In uw rustperiode werd u gecontacteerd door Frontera Energy, met de vraag om een verklaring af te leggen over het gevecht waarvan u getuige was op het hoofdkantoor van het bedrijf in Bogota. U ging hier niet op in. Omdat uw dochter op 1 januari 2019 haar vijftiende verjaardag zou vieren, besloten jullie een vliegreis te maken naar uw nicht die in België woont. Op 30 januari 2019 verliet u Colombia en via een tussenstop in Madrid kwam u op 31 januari 2019 aan in België.

Uw gsm had u achtergelaten in het huis van uw ouders in Villavicencio, Meta. Op 13 februari 2019 zag uw zus P. (...) dat u op deze gsm een dreigbericht had ontvangen, waarna zij u daarvan op de hoogte bracht. U contacteerde een sociaal assistent, die u aanraadde de asielprocedure op te starten. Op 29 maart 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Op 24 mei 2019 werd er op het adres van uw ouders in Villavicencio, Meta een dreigbrief bezorgd, afkomstig van de ELN. In die brief wordt u opnieuw aangespoord om te zwijgen over wat zich in El Oasis heeft afgespeeld.

U vreest bij terugkeer naar Colombia dat de personen die u bedreigen hun bedreigingen zouden uitvoeren en dat Frontera Energy u zou blijven onder druk zetten om een verklaring af te leggen.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u de volgende documenten neergelegd: de paspoorten van u, uw vrouw en uw kinderen, een kopie van de Identiteitskaart van u en uw echtgenote, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van twee certificaten in verband met de school van uw dochters, een kopie van een certificaat in verband met uw werk bij Getronics, een kopie van een certificaat in verband met uw

werk bij TIVIT, een kopie van een dreig-sms, een kopie een dreigbrief afkomstig van ELN en een aantal foto's van Campo Quifa.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste is het opvallend hoe slecht u op de hoogte lijkt te zijn van uw eigen problemen. U geeft aan dat u getuige was van een gevecht in het gehucht El Oasis, waarna u onder druk werd gezet door enerzijds het bedrijf waarvoor u werkzaam was om een verklaring af te leggen hierover, anderzijds door de guerrilla om uw mond te houden. Hoewel dit incident het begin is van uw problemen in uw land van herkomst, kan u het slechts vaag situeren in de tijd. In eerste instantie vertelt u niet wanneer dit gevecht precies heeft plaatsgevonden. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, komt u niet verder dan te stellen dat dit ergens eind juli 2018 is gebeurd, maar dat u zich de precieze datum niet meer herinnert (CGVS p. 10). De problemen die door dit incident veroorzaakt werden, vormen de directe aanleiding voor uw verzoek om internationale bescherming en er mag dan ook van u verwacht worden dat u deze gebeurtenis correct kan situeren in de tijd. U gaf aan dat u ook nadat u naar België kwam nog contact had met uw vriend, die u op de hoogte stelde van de pogingen van Frontera Energy om u te contacteren (CGVS p. 17). Indien u zich de precieze datum van het gevecht echt niet kon herinneren, had u in elk geval contact kunnen opnemen met deze persoon, om na te gaan wanneer dit incident had plaatsgevonden. Uit het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote, dat een paar dagen na het uwe plaatsvond op het CGVS, bleek dat zij evenmin op de hoogte was van de datum waarop het bewuste incident plaatsvond – waarbij de mannen met een machete aangevallen werden en u in angst wegvluchtte – (CGVS echtgenote, p.11). Dat jullie de datum van het incident dat jullie ganse leven en toekomst overhoop gooide niet meer specifiek kunnen duiden of via herinneringen of andere aanwijzingen hebben trachten te reconstrueren is nauwelijks ernstig te nemen, te meer dat het allemaal niet zo lang geleden is en dat u verklaart dat u er meerdere keren over bent ondervraagd in Colombia. Daarnaast is het des te opvallender dat u zelfs niet op de hoogte bent van de naam van de personen die aan de verwondingen die ze opliepen tijdens het gevecht zijn overleden (CGVS p. 11). U geeft aan dat de twee slachtoffers een chauffeur en zijn helper waren, die eveneens werkzaam waren voor de oliemaatschappij op Campo Quifa (CGVS p. 12). Hoewel het mogelijk is dat u hen zoals u aangeeft wel al eens had gezien, maar hun namen niet kende, is het onbegrijpelijk dat u zelfs na het incident waar u getuige was van de aanval op deze twee personen, niet op de hoogte bent van de naam van deze mensen en u geen enkele poging heeft ondernomen om deze te achterhalen. U vertelt dat u, wanneer u na uw rustperiode terugkeerde naar Campo Quifa, begon te horen wat uw collega's allemaal over dit incident zeiden en dat iedereen over dit incident sprak (CGVS p. 7). Het is weinig aannemelijk dat tijdens deze gesprekken de naam van de getroffen personen op geen enkel moment is vernoemd. Het is nog minder aannemelijk dat u in dat geval hun namen niet zou hebben onthouden gezien dit ook voor u een belangrijke gebeurtenis was en u aangeeft dat u veel pijn voelde omdat u de slachtoffers niet heeft kunnen helpen (vragenlijst CGVS p. 2). U heeft over dit incident verschillende keren gesproken met de Responsabilidad Social van Frontera Energy. Het is opnieuw niet aannemelijk dat tijdens deze conversaties de namen van de slachtoffers niet gevallen zouden zijn. Indien u na uw vertrek uit uw land vastgesteld zou hebben dat u hun namen vergeten was, had u ook hiernaar kunnen vragen bij uw vriend, waarmee u ook hier in België mee in contact stond. De emoties die u verklaart gevoeld te hebben na dit incident, staan in schril contrast met het feit dat u de namen van de slachtoffers niet kent en zelfs geen poging heeft ondernomen om deze te weten te komen. Ook wat betreft het precieze

verloop van deze gebeurtenis zijn uw verklaringen vaag en weinig gedetailleerd. U vertelt dat er tijdens de confrontatie tussen de chauffeur en zijn helper en de guerrilla dingen werden gezegd, maar dat u het zich niet herinnert omdat alles zo snel ging (CGVS p. 11). Ook dit is weinig aannemelijk, gezien dit incident voor u een keerpunt vormde en u hier danig onder de indruk van was (CGVS p. 11). Gelet op uw verklaringen bevond u zich op dat moment op zeer geringe afstand van beide partijen (CGVS p.7, 11), waaruit mag blijken dat u op zijn minst een idee zou moeten hebben van wat er tijdens de confrontatie gezegd werd. U had zich op dat moment immers al omgedraaid om het incident gade te slaan (CGVS p.7). Het feit dat u slechts een vaag idee heeft van wat er tijdens die ruzie werd gezegd, wanneer de ruzie precies plaatsvond en wie de slachtoffers waren, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent dit incident en dus ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De verdere problemen waarover u vertelt, zijn immers rechtstreeks terug te brengen tot het twijfelachtige feit dat u getuige was van dit gevecht.

De verklaringen die u aflegt omtrent de bedreigingen die u zou hebben ontvangen nadat u reeds in België was aangekomen, getuigen niet van een grote interesse in uw eigen problemen. Toen u reeds in België was, ontving u op uw gsm die u in het huis van uw ouders achterliet een dreigbericht. Uw zus P. (...) stelde u hiervan op de hoogte (CGVS p. 8, 16). Wanneer u gevraagd wordt naar de precieze datum, situeert u de ontvangst van dit bericht in eerste instantie in januari 2019. Dit is hoogst opmerkelijk, want u bent pas op 31 januari 2019 in België toegekomen. Wanneer u gevraagd wordt deze discrepantie te verklaren, vertelt u dat u dit bericht pas in februari heeft ontvangen (CGVS p. 16). De correcte datum is inderdaad 13 februari 2019, wat blijkt uit de kopie van een foto van deze sms, die u voorlegt als bewijs. Enige tijd later werd er op het adres van uw schoonouders een brief met bedreigingen jegens u en uw familie bezorgd. U slaagt er niet in om de ontvangst van deze brief correct te plaatsen in de tijd. U vertelt dat u denkt die brief ontvangen te hebben in februari of maart, maar u denkt februari, want er zat niet zoveel tijd tussen de bedreigingen via de gsm en de dreigbrief. U stelt dat er niet meer dan drie weken tussen de ontvangst van de sms en de ontvangst van de brief kan hebben gezeten. U speculeert dat ze de brief hebben opgestuurd, omdat ze u niet langer telefonisch konden bereiken, uw zus P. (...) had uw gsm immers uitgeschakeld (CGVS p. 17). In werkelijkheid werd deze dreigbrief opgesteld op 24 mei 2019, zoals blijkt uit de kopie die u hiervan voorlegt. Dat wil zeggen dat er in plaats van drie weken meer dan drie maanden tussen de ontvangst van het dreigbericht en de dreigbrief zat. Dit is een opmerkelijk verschil, ook omdat zowel op de kopie van de dreigbrief als op de foto van het dreigbericht de datum duidelijk herkenbaar is. Het getuigt van weinig interesse langs uw kant dat u het duidelijk niet nodig vond de correcte data even na te gaan, voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud. Dat u dus evenmin bij machte bent coherente verklaringen af te leggen over deze elementen die rechtstreeks in verband staan met de door u ingeroepen vrees doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit licht is het even opmerkelijk dat u slechts in vage bewoordingen kan vertellen wat er precies in deze dreigbrief stond. U verklaart dat er in stond dat het beter was dat u niet zou spreken en dat er anders u of uw familie iets zou overkomen. U vertelt dat er grove bewoordingen werden gebruikt, maar dat u zich de inhoud van de brief niet exact kon herinneren (CGVS p. 17). Ook dit is opmerkelijk gezien u een kopie van deze brief heeft voorgelegd. In het kader van de asielprocedure kan er op zijn minst van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw verklaringen. Het feit dat u zo slecht op de hoogte bent van uw eigen problemen ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast bevatten uw verklaringen enkele flagrante tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen. In uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat uw vrouw u vertelde dat er twee mannen bij u thuis aan de deur waren geweest die naar u op zoek waren. Twee dagen later, zo verklaart u, zou er een man naar de container waar u werkte gekomen zijn die tegen u zei dat hij al een waarschuwing aan uw vrouw had gegeven (DVZ, vragenlijst CGVS p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u toen u aan het werk was op Campo Quifa tweemaal telefonisch bedreigd bent geweest. Een eerste keer belden zij u op de werktelefoon, met een telefoonnummer dat u niet herkende. De persoon aan de telefoon zei dat het beter was dat u niet meer zou spreken en dat het bewijs was dat ze wisten waar uw familie woonde. U zegt zich de exacte woorden niet meer te herinneren (CGVS p. 14). Nadat uw vrouw bezoek kreeg van twee onbekende personen, werd u opnieuw gebeld op uw werktelefoon. De man aan de lijn vertelde u dat ze u aan het zoeken waren en dat ze al een boodschap aan uw echtgenote hadden gegeven (CGVS p. 8, 15). Hoewel u vertelt over twee verschillende telefonische bedreigingen, maakt u op het CGVS geen gewag van een gebeurtenis waarbij een man naar uw werkcontainer zou zijn gekomen met de boodschap dat hij uw echtgenote ook al gewaarschuwd had. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, zegt u dat u zich het eerste interview niet goed herinnert, dat u er niet zeker over bent, maar dat er zowel oproepen als bezoek waren (CGVS p. 8, 15, 18). Dit is geen afdoende

verklaring voor deze tegenstrijdigheid in uw relaas. Het is weinig aannemelijk dat u zich niet meer zou herinneren op welke manier u precies bedreigd en ingelicht werd dat ze uw vrouw ook al gewaarschuwd hadden en of dit via de telefoon dan wel met een bezoek aan uw container gebeurde. Tijdens uw eerste interview bij de DVZ verklaart u eveneens dat u tegen de Responsabilidad Social vertelde dat u een van de daders wel zou kunnen identificeren, omdat hij gekleed was in een militaire broek, een zwarte tshirt en laarzen, typisch voor een guerrillagroep (DVZ, vragenlijst CGVS p. 2). Tijdens u persoonlijk onderhoud op de CGVS herhaalt u meermaals dat er niet één, maar verschillende personen gekleed waren in deze kledij, die typerend is voor leden van de guerrilla (CGVS p. 9, 11). Ook deze verklaringen zijn niet met elkaar te verzoenen en ondermijnen verder de aannemelijkheid van uw relaas.

Uw verklaringen bevatten tal van kleinere tegenstrijdigheden en vaagheden die de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ontkrachten. Over het gesprek dat u had naar aanleiding van de bedreigingen door de werknemer van Sodexo vertelt u spontaan dat hoewel de politie niks kon doen zonder bewijs, zij dit soort zaken wel ernstig nemen (CGVS p. 8). Later verklaart u over hetzelfde gesprek dat de politie niks kon doen omdat er in dat gebied guerrilla aanwezig is (CGVS p. 15). Wanneer u gevraagd wordt hoe de Responsabilidad Social contact met u opnam, vertelde u dat dat via de radio gebeurde, omdat jullie daar geen gsm hadden (CGVS p. 13). Later vertelt u echter tweemaal telefonisch bedreigd te zijn geweest via uw werktelefoon. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, zegt u dat er effectief een slechte verbinding is, maar dat u diensten verleende aan managers, dokters en mensen in kantoren, en het voor hen makkelijker is om via de radio te communiceren (CGVS p. 14). Dit verklaart geenszins waarom u plots wel over een werktelefoon zou beschikken, nadat u eerder vertelde van niet. Geen van deze net vermelde zaken raken aan de kern van uw relaas, maar zij dragen wel bij aan de algemene ongelooftwaardigheid van uw verklaringen.

Er zijn niet alleen tegenstrijdigheden te vinden in uw eigen relaas, ook tussen de verklaringen van u en uw echtgenote zijn er belangrijke verschillen. U vertelt dat u de verplaatsing tussen uw werkplaats en Villavicencio maakte met een bestelwagen met chauffeur. Nadat u getuige was van het gevecht, liep u terug naar de bestelwagen, die een vijftiental meter verder geparkeerd stond en zette u uw weg verder (CGVS p. 10, 11). Uw vrouw vertelt hierover dat er vroeger, toen u pas begon te werken op Campo Quifa, een gemeenschappelijke bus werd ingelegd om de werknemers naar Campo Quifa te vervoeren. Nadat u van werkgever veranderde, werd er geen gemeenschappelijk transport meer georganiseerd, en ging u met het openbaar vervoer van Villavicencio naar Puerto Gaitan en dan door naar El Oasis, waar u door een auto werd opgehaald, die u verder naar uw werkplaats bracht (CGVS echtgenote p. 11). Zij vertelt ook dat u op de avond van het gevecht de auto nam met een groep personen, en dat u met hen iets dronk, totdat u kon overstappen op het volgende transport. U bent dus in El Oasis van transportmiddel veranderd (CGVS echtgenote p. 7, 11). Volgens de verklaringen van uw vrouw zou u in El Oasis dus overgestapt moeten zijn op een ander vervoersmiddel, maar u geeft aan verder te hebben gereisd in de auto waarmee u van Campo Quifa kwam. Bovendien vertelt u zelf niet dat u onderweg was met andere personen. U verklaart dat enkel uw chauffeur u vergezelde en dat hij in de auto bleef zitten, terwijl u iets te eten en te drinken nam (CGVS p. 10). Wanneer u gevraagd wordt wanneer u uw echtgenote vertelde over hetgeen gebeurd was in El Oasis, vertelt u dat u pas 's ochtends vroeg thuiskwam, waarop u ging neerliggen. Pas toen u en uw echtgenote wakker werden, heeft u haar over dit incident verteld (CGVS p. 12). Uw echtgenote verklaart hierover echter dat u die nacht een tussenstop heeft gemaakt in Puerto Gaitan, waar u moest overstappen op de bus naar Villavicencio. Toen u toekwam in Puerto Gaitan, heeft u uw vrouw gebeld en heeft u haar verteld dat er iets was gebeurd en dat er een gevecht had plaatsgevonden. Toen u enkele uren later thuiskwam, heeft u haar meteen verder verteld wat er gebeurd was, verklaarde uw echtgenote (CGVS echtgenote p. 7, 12). Dat jullie niet bij machte zijn eensluidende verklaringen af te leggen over het moment waarop u uw echtgenote voor het eerst inlichtte doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. U maakt zelf geen melding van een tussenstop in Puerto Gaitan en al evenmin van het telefoongesprek waarin u uw echtgenote op de hoogte heeft gesteld van het gebeuren. Het is alles behalve overtuigend dat u beide verschillende momenten aanhaalt waarop u haar voor het eerst over dit incident gesproken heeft. Het mag van u verwacht worden dat u zich nog zou herinneren dat u haar daar telefonisch over heeft gecontacteerd vanuit Puerto Gaitan en dat u dat dan ook uit uzelf aanhaalt, wanneer u hiernaar gevraagd wordt. Uw echtgenote vertelt eveneens dat u, nadat u met de politie over het voorval had gesproken, bezoek kreeg van een persoon van Sodexo, die u vertelde dat er in een gesloten mond geen vliegen binnenkomen (CGVS echtgenote p. 8, 14). Ook dit is opmerkelijk, gezien het enige gesprek dat u verklaart met de politie te hebben gehad, juist plaatsvond naar aanleiding van dat bezoek en dus nadat u bezocht werd door deze persoon (CGVS p. 7,8,13). Dit zijn opvallende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid uw problemen ondermijnen.

Daarnaast heeft uw echtgenote het steevast over vakantie, wanneer ze over jullie reis naar België spreekt (CGVS echtgenote p. 6, 9). Ze vertelt dat nadat u ontslag had genomen, jullie een reis planden naar de Verenigde Staten, om de vijftiende verjaardag van jullie dochter te vieren. Jullie visumaanvraag werd echter niet goedgekeurd, waarop u naar uw nicht in België reisde. Uw echtgenote zegt letterlijk dat het de bedoeling was om te genieten en op vakantie te gaan, even weg van alles. U had daar tijd en geld genoeg voor, u ging immers nog geld krijgen van het bedrijf (CGVS echtgenote p. 9). Uzelf verklaart hier echter over dat de vijftiende verjaardag van uw dochter slechts een excuus was om de reis te kunnen maken, zonder dat u uw familie moest inlichten over uw problemen (CGVS p. 15). Hoe het ook zij, in eerste instantie was het volgens jullie beiden niet de bedoeling om definitief Colombia te verlaten. Uzelf vertelt dat u naar aanleiding van het sms-bericht dat u ontving op 13 februari 2019 een sociaal assistente heeft gecontacteerd, die u heeft aangeraden de asielprocedure op te starten (CGVS p. 8,9). Ook uw vrouw verklaart dat u zich hier in België rustig voelde en dat u naar aanleiding van dat sms-bericht de asielprocedure heeft opgestart (CGVS echtgenote p. 9). De timing van dit sms-bericht is hoogst merkwaardig. In de periode tussen uw ontslag op 16 oktober 2018 en uw vertrek uit Colombia op 30 januari 2019 heeft u immers niets meer vernomen van de guerrilla die volgens u achter de bedreigingen jegens u en uw familie zaten. U woonde in deze periode nog steeds op hetzelfde adres, een adres waarvan uit uw relaas blijkt dat het gekend was bij de guerrilla. Zij waren u daar volgens jullie verklaringen immers al een keer komen zoeken en hadden ook tijdens een telefoongesprek uw woonplaats vermeld. U bent in deze periode niet meer telefonisch door hen gecontacteerd en heeft ook geen bezoek van hen ontvangen. Er was dus geen enkele indicatie meer dat jullie iets dienden te vrezen. Gedurende die maanden voor jullie vertrek werkte u van thuis uit aan een onderwijsproject en bereidden jullie de vakantie naar Europa voor (echtgenote CGVS, p.16). Dat jullie nog bijna 4 maanden gewacht hebben om Colombia te verlaten terwijl jullie eenvoudigweg een vlucht hadden kunnen nemen doet eveneens afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden vrees, te meer dat jullie financieel in staat waren om vliegtickets te kopen en jullie voor tal van landen, zoals voor België, geen visum nodig hebben. Het hoeft weinig betoog dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij deze door u geschilderde gang van zaken. De sms die u ontving terwijl u al in België was, ontving u op uw privételefoon, en niet op uw werktelefoon, waarop u de eerdere telefonische bedreigingen had ontvangen, deze privételefoon bevindt zich nog steeds in Colombia, waardoor de echtheid en de herkomst van dit bericht onmogelijk na te gaan zijn. Het is – in het licht van de andere vaststellingen – weinig waarschijnlijk dat de guerrilla u na een periode van vier maanden plotseling telefonisch zou contacteren, net op het moment dat uw vakantie in België ten einde zou lopen.

U heeft naar aanleiding van de bedreigingen die u ontving ook de bescherming van de lokale autoriteiten niet proberen inroepen, hoewel u eerder verklaart dat de politie dit soort zaken wel ernstig neemt (CGVS p. 8). U geeft wel aan dat u heeft overwogen om aangifte te doen, maar dat u dit niet heeft gedaan omwille van het feit dat u getuige was van dit gevecht. Zou u klacht indienen hierover, dan zou er iets ergs kunnen gebeuren met u of uw familie (CGVS p. 18). Dit argument snijdt geen hout. U geeft aan reeds verschillende keren bedreigd te zijn geweest, juist omwille van het feit dat u hiervan getuige was. Het klopt niet dat u deze eventuele negatieve gevolgen aanhaalt als reden om geen aangifte te dienen. De negatieve gevolgen van uw getuigenis vonden immers al plaats in de vorm van bedreigingen aan uw adres en dat van uw familie. U verklaart dat de Responsabilidad Social wel zegt dat ze u gaan helpen, maar dat ze dat niet kunnen omdat u weet hoe de guerrilla is (CGVS p. 9). Wanneer u gevraagd wordt of u ergens hulp heeft gevraagd, zegt u echter van niet (CGVS p. 18). Dat de Responsabilidad Social u niet zou kunnen helpen is dus louter speculatie van uwentwege, gezien u hun hulp niet heeft gevraagd. Het feit dat u niet heeft geprobeerd de hulp in te roepen van de lokale autoriteiten, wat in uw vermeende situatie een eerste logische stap zou zijn, ondermijnt sterk de vrees die u meent te koesteren naar aanleiding van de bedreigingen die u zegt te hebben ontvangen.

Ter staving van uw verzoek legt u tevens een aantal documenten voor. Uw identiteitsdocumenten en huwelijksakte kunnen enkel dienen als bewijs voor uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze niet worden betwist. De certificaten van de school van uw dochters tonen aan waar zij school liepen, niets meer en niets minder. De attesten in verband met uw werk tonen aan dat u voor een bepaalde periode werkzaam was voor respectievelijk Getronics en TIVIT. Geen van beide documenten maken expliciet melding van Campo Quifa en kunnen op dat vlak uw verklaringen niet ondersteunen. Het is niet na te gaan waar en door wie de foto's die u voorlegt van Campo Quifa zelf gemaakt werden en zelfs indien het effectief foto's van Campo Quifa zouden betreffen, kunnen louter deze foto's niet dienen als ondersteuning van uw relaas. Van het dreigbericht dat u ontving op 13 februari 2019 legt u een kopie van een foto voor. De afzender van dit bericht is verborgen en het bericht zelf is niet ondertekend. Het bericht zou dus van eender wie afkomstig kunnen zijn en het is onmogelijk om na te gaan of het daadwerkelijk om een dreigbericht afkomstig van de guerrilla gaat. Ook de kopie van de dreigbrief die u

voorlegt, bevat geen enkel element dat aan u gelinkt kan worden. Er staat geen adres op en uw naam wordt ook nergens in het document vermeld. Het is dan ook onmogelijk om de herkomst en de echtheid van deze brief na te gaan. De documenten die u voorlegt kunnen met andere woorden de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. G. N. R. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en protestant te zijn. U bent geboren op 25 augustus 1973 in Bogota, Colombia. U bent op 14 mei 2004 gehuwd met C. A. M. R. (...), waarmee u twee dochters heeft, P. M. M. N. (...) en M. S. M. N. (...). Uw dochters verblijven samen met u in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner C. A. M. R. (...) (zie ook hieronder), u baseert zich immers op exact dezelfde motieven: "(...)"

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen: "(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel zijn verzoekende partijen in hoofddorde de mening toegedaan dat hen de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissingen waarmee hen dat wordt geweigerd, laten zij het volgende gelden:

"1. Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen aangaande haar problemen. Gezien haar risicoprofiel van persoon die zich heeft verzet tegen de autoriteit van de criminele bende (zie infra) vreest zij represailles in geval van terugkeer naar haar land.

2. Verwerende partij hekelt dat verzoekende partij slecht op de hoogte zou zijn van haar eigen problemen.

Zo stelt verwerende partij dat verzoekende partij het incident dat aan de basis lag van haar problemen slecht kan situeren in de tijd. Verzoekende partij had namelijk verklaard dat het gevecht waarvan zij

getuige was plaatsvond eind juli 2018, doch kon zij zich de precieze datum niet meer herinneren. Het hoeft echter niet te verwonderen dat men op 01.09.2020 zich een exacte datum van meer dan twee jaar eerder niet precies kan herinneren.

Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekende partij de gebeurtenis niet correct kan situeren in de tijd. Verzoekende partij heeft namelijk de gebeurtenis op afdoende wijze gesitueerd in de tijd, met name eind juli 2018.

Verzoekende partij is van mening dat 'eind juli 2018' voldoende afgebakend in de tijd is en verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat men kan verwachten dat verzoekende partij zich de precieze datum zou herinneren en indien dit niet het geval was, ze zich maar had moeten bevragen omtrent de precieze datum.

Ook wat betreft de namen van de slachtoffers van de aanval waarvan verzoekende partij getuige was, is het niet onaannemelijk dat verzoekende partij deze niet kende. Men kan niet verwachten van verzoekende partij dat zij alle werknemers bij de oliemaatschappij op Campo Quifa kent bij naam. Verzoekende partij wist wel te vertellen dat deze personen een chauffeur en zijn helper waren.

Verwerende partij stelt, ten onrechte, dat verzoekende partij een poging had moeten ondernemen om deze namen te weten te komen. Doch duidt verwerende partij op gene wijze aan waarom zij die mening is toegedaan. Het lijkt hier enkel en alleen te gaan om een subjectieve invulling van verwerende partij met betrekking tot hoe een persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zich zou gedragen, zonder hiervoor ook maar enig doorslaggevende reden voor te geven.

Voorts stelt verwerende partij zich vragen bij het feit dat verzoekende partij zich niet kan herinneren wat er precies gezegd werd door de guerrilla die de twee personen met een machete aanviel. Dit hoeft echter niet te verwonderen, gezien de wel zeer schokkende gebeurtenis waarvan verzoekende partij getuige was. Immers, er werden twee personen met een machete aangevallen en verzoekende partij dacht op dat moment in eerste instantie aan haar eigen veiligheid en zette het op een lopen. Dit is een uiterst normale reactie en het hoeft niet te verwonderen dat men in dergelijke situatie, waarbij de oerinstincten de overhand nemen en de focus ligt op het zichzelf in veiligheid te brengen, men weinig tot geen aandacht besteed aan wat er precies gezegd wordt.

Deze zaken waaraan verwerende partij zich stoort kunnen niet opwegen tegen de verklaringen van verzoekende partij en men had haar in ieder geval op zijn minst het voordeel van de twijfel moeten verlenen (zie infra).

3. Verwerende partij verwijt aan verzoekende partij een zekere houding van desinteresse op basis van haar verklaringen omtrent de bedreigingen die zij heeft ontvangen terwijl zij zich in België bevond.

Verwerende partij baseert zich hiervoor op het feit dat verzoekende partij het ontvangen dreigbericht en de dreigbrief niet correct kan plaatsen in de tijd.

Men dient hier echter rekening te houden met het feit dat verzoekende partij deze dreigberichten op een andere manier bekijkt dan verwerende partij. Daar waar verwerende partij er met een afstand naar kijkt, hebben deze berichten voor verzoekende partij een enorme impact vermits er een zekere dreiging voor haar leven van uitgaat.

Bijgevolg is het voor verzoekende partij van ondergeschikt belang om te weten op welke precieze datum deze gestuurd werden. Voor verzoekende partij is het immers voldoende om te weten dat haar leven in gevaar is en zij hierdoor een risico loopt in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong.

Verzoekende partij heeft een kopie van het dreigbericht en de dreigbrief neergelegd om haar relaas te staven. De gebrekkige kennis met betrekking tot de exacte datum waarop deze zijn opgesteld zijn niet in staat om de bewijswaarde van deze documenten te ondermijnen.

4. In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij 'tegenstrijdige' verklaringen verweten met betrekking tot de geschetste gang van zaken, maar is er geen sprake van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. In het licht van deze vaststellingen is een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel aldus gerechtvaardigd of zijn er op zijn minst aanvullende onderzoeksmaatregelen vereist (zie infra). Het feit dat verzoekende partij een verhoogd risicoprofiel heeft en verwerende partij niet verder komt dan verwijten van een 'tegenstrijdige' verklaringen op het CGVS en bij de DVZ, doch geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen, toont aan dat er allerminst sprake is van een grondige analyse in het licht van de criteria van het Vluchtelingenverdrag door verwerende partij.

De tegenstrijdigheden die de tegenpartij hekelt betreffen veelal details die van ondergeschikt belang zijn en geen afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van het relaas. Verwerende partij kan zich er niet toe beperken de verklaringen van verzoekende partij als niet overtuigend te bestempelen. Wat er ook van zij, men had aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel moeten toekennen.

Verwerende partij kan bijgevolg het asielrelaas niet zonder meer als ongeloofwaardig bestempelen louter en alleen omwille van enkele 'tegenstrijdige' verklaringen omtrent verwaarloosbare details.

In elk geval volhardt verzoekende partij in haar verklaringen en meent zij dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, hetgeen hieronder zal worden aangetoond."

Vervolgens menen verzoekende partijen dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund, waarover zij een theoretisch betoog houden.

Daarna voeren verzoekende partijen aan dat uit objectieve informatie blijkt dat er in Colombia wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen, met name personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Zij citeren uit de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019 en menen dat hieruit blijkt dat er in Colombia een wijd vertakt netwerk is van criminele en paramilitaire groeperingen die tevens banden onderhouden met de Colombiaanse overheid en dat er ook in de zone Meta criminele bendes aanwezig zijn. Deze informatie moet volgens verzoekende partijen worden gelezen in samenhang met hun vluchtrelaas en de daden van vervolging door de criminele bendes die zij persoonlijk hebben ondergaan. Ook zou uit deze informatie blijken dat verzoekende partijen niet over een intern vluchtalternatief beschikken en dat de Colombiaanse overheid geen doeltreffende en/of niet-tijdelijke bescherming biedt tegen deze daden van vervolging vanwege de criminele bendes/paramilitaire groeperingen, die niet-overheidsactoren zijn in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen merken op dat in het licht van hun profiel en de bovenstaande informatie, "er wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in de regio rond Meta, die deel uitmaken van een netwerk dat over heel Colombia vertakt is".

Verzoekende partijen voegen hieraan toe:

"In dit geval wordt verzoekende partij in hoofdzaak een 'onwaarschijnlijk' geschetste gang van zaken verweten, maar is er geen sprake van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. In het licht van deze vaststellingen is een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel aldus gerechtvaardigd (zie supra) of zijn er op zijn minst aanvullende onderzoeksmaatregelen vereist (zie infra). Het feit dat verzoekende partij een verhoogd risicoprofiel heeft en verwerende partij niet verder komt dan verwijten van 'onwaarschijnlijke' verklaringen, doch geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen, toont aan dat er allerminst sprake is van een grondige analyse in het licht van de criteria van het Vluchtelingenverdrag door verwerende partij.

In elk geval volhardt verzoekende partij in haar verklaringen en meent zij dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst."

Verzoekende partijen besluiten:

"Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die haar zijn overkomen en dat zij in geval van terugkeer naar Colombia het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In het geval van verzoekende partij, een persoon die zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende doordat zij als getuige van een aanval gepraat heeft, is de grond van vervolging in hoofde van de politieke overtuiging. Zo kan in de Colombiaanse context en meer bepaald deze van de regio rond Meta, het getuigen tegen de bendes en het weigeren om toe te geven aan de eisen van een bende, beschouwd worden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die een de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen personen als verzoekende partij, die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes of die een klacht neerleggen bij de politie, worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening. Dit is het geval voor verzoekende partij, die in de problemen kwam doordat zij een getuigenis aflegde omtrent een aanval.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen, zoals de weigering om in te gaan op de eisen van de bende, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maakt die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het getuigen tegen een georganiseerde misdaadgroep of om met deze groep samen te werken is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag toegeven aan de eisen van criminele bendes. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben om mee te werken met een bende tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Colombiaanse context, waarbij het buigen voor de eisen van de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend."

In een tweede onderdeel van het middel menen verzoekende partijen in ondergeschikte orde dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoekende partijen halen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij menen dat er omwille van de in het eerste middelonderdeel aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen en dat hen in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

In een derde onderdeel van het middel zijn verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde van oordeel dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd.

Zij houden een theoretisch betoog over de principes in verband met de motiveringsplicht en voeren aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) om de hierboven aangehaalde redenen hun relaas duidelijk onvoldoende geanalyseerd heeft en bijgevolg de bestreden beslissingen niet afdoende heeft gemotiveerd. Bovendien wijzen zij op recente informatie waaruit zou blijken dat er in 2020 sprake is van een opflakking van geweld in Colombia, waarbij vooral burgers het slachtoffer zijn.

Zij besluiten dat zij in dergelijke omstandigheden opnieuw moeten worden gehoord door het CGVS en dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd zodat het CGVS tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend

indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet te lopen, nu (i) het opvallend is hoe slecht hij op de hoogte lijkt te zijn van zijn eigen problemen, (ii) de verklaringen die hij aflegt over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen nadat hij reeds in België was aangekomen niet getuigen van een grote interesse in zijn eigen problemen, (iii) zijn verklaringen enkele flagrante tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen, (iv) zijn verklaringen tal van kleinere tegenstrijdigheden en vaagheden bevatten die de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder ontkrachten, (v) er ook tussen zijn verklaringen en die van verzoekster belangrijke verschillen zijn, (vi) verzoekster het steevast over vakantie heeft wanneer ze over hun reis naar België spreekt, (vii) hij naar aanleiding van de bedreigingen die hij ontving ook de bescherming van de lokale autoriteiten niet heeft proberen inroepen, hoewel hij eerder verklaarde dat de politie dit soort zaken wel ernstig neemt, en (viii) de documenten die hij voorlegt de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kunnen herstellen, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de asielmotieven van verzoekster volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven van verzoeker, zodat aan verzoekster identiek dezelfde status wordt toegekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren dat verzoeker eind juli 2018 getuige was van een gevecht waarbij leden van de guerrilla twee werknemers van Frontera Energy doodden met machetes. Enerzijds zou verzoeker als gevolg hiervan verschillende keren gecontacteerd zijn geweest door de “*Responsabilidad Social*” van het bedrijf om een verklaring af te leggen van het incident, doch hij zou zich beperkt hebben tot het afleggen van oppervlakkige verklaringen. Anderzijds zou verzoeker in de periode na het incident verschillende bedreigingen hebben ontvangen dat hij zijn mond moest houden over wat hij gezien had. Op 16 oktober 2018 zou verzoeker uiteindelijk zijn ontslag hebben ingediend. Omdat hun dochter op 1 januari 2019 haar vijftiende verjaardag zou vieren, besloten verzoekende partijen een vliegreis te maken naar de nicht van verzoeker die in België woont. Op 30 januari 2019 zouden zij Colombia verlaten hebben. Op 13 februari 2019 zou de zus van verzoeker, toen verzoekende partijen in België waren, verzoeker op de hoogte hebben gebracht van een dreigbericht op zijn gsm, die hij in het huis van zijn ouders in Colombia had achtergelaten. Vervolgens dienden verzoekende partijen op 29 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 mei 2019 zou er op het adres van de ouders van verzoeker een dreigbrief zijn bezorgd, afkomstig van de ELN, waarin verzoeker opnieuw wordt aangespoord om te zwijgen over wat zich in El Oasis had afgespeeld.

Verzoekende partijen vrezen bij terugkeer naar Colombia dat de personen die verzoeker bedreigen hun bedreigingen zouden uitvoeren en dat Frontera Energy verzoeker zou blijven onder druk zetten om een verklaring af te leggen.

Ter staving van hun verzoeken legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en de paspoorten van hun dochters, evenals fotokopieën van hun identiteitskaarten, van hun huwelijksakte, van certificaten in verband met de school van hun dochters, van certificaten in verband met het werk van verzoeker, van een dreig-sms, van een dreigbrief en van foto's neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5+B, map met ‘documenten’).

Over deze stukken wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Uw identiteitsdocumenten en huwelijksakte kunnen enkel dienen als bewijs voor uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze niet worden betwist. De certificaten van de school van uw dochters tonen aan waar zij school liepen, niets meer en niets minder. De attesten in verband met uw werk tonen aan dat u voor een bepaalde periode werkzaam was voor respectievelijk Getronics en TIVIT. Geen van beide documenten maken expliciet melding van Campo Quifa en kunnen op dat vlak uw verklaringen niet ondersteunen. Het is niet na te gaan waar en door wie de foto's die u voorlegt van Campo Quifa zelf gemaakt werden en zelfs indien het effectief foto's van Campo Quifa zouden betreffen, kunnen louter deze foto's niet dienen als ondersteuning van uw relaas. Van het dreigbericht dat u ontving op 13 februari 2019 legt u een kopie van een foto voor. De afzender van dit bericht is verborgen en het bericht zelf is niet ondertekend. Het bericht zou dus van eender wie afkomstig kunnen zijn en het is onmogelijk om na te gaan of het daadwerkelijk om een dreigbericht afkomstig van de guerrilla gaat. Ook de kopie van de dreigbrief die u voorlegt, bevat geen enkel element dat aan u gelinkt kan worden. Er staat geen adres op en uw naam wordt ook nergens in het document vermeld. Het is dan ook onmogelijk om de herkomst en de echtheid van deze brief na te gaan.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een zekere inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst opgemerkt dat verzoeker slecht op de hoogte blijkt te zijn van zijn eigen problemen. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Ten eerste is het opvallend hoe slecht u op de hoogte lijkt te zijn van uw eigen problemen. U geeft aan dat u getuige was van een gevecht in het gehucht El Oasis, waarna u onder druk werd gezet door enerzijds het bedrijf waarvoor u werkzaam was om een verklaring af te leggen hierover, anderzijds door de guerrilla om uw mond te houden. Hoewel dit incident het begin is van uw problemen in uw land van herkomst, kan u het slechts vaag situeren in de tijd. In eerste instantie vertelt u niet wanneer dit gevecht precies heeft plaatsgevonden. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, komt u niet verder dan te stellen dat dit ergens eind juli 2018 is gebeurd, maar dat u zich de precieze datum niet meer herinnert (CGVS p. 10). De problemen die door dit incident veroorzaakt werden, vormen de directe aanleiding voor uw verzoek om internationale bescherming en er mag dan ook van u verwacht worden dat u deze gebeurtenis correct kan situeren in de tijd. U gaf aan dat u ook nadat u naar België kwam nog contact had met uw vriend, die u op de hoogte stelde van de pogingen van Frontera Energy om u te contacteren (CGVS p. 17). Indien u zich de precieze datum van het gevecht echt niet kon herinneren, had u in elk geval contact kunnen opnemen met deze persoon, om na te gaan wanneer dit incident had plaatsgevonden. Uit het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote, dat een paar dagen na het uwe plaatsvond op het CGVS, bleek dat zij evenmin op de hoogte was van de datum waarop het bewuste incident plaatsvond – waarbij de mannen met een machete aangevallen werden en u in angst wegvluchtte – (CGVS echtgenote, p.11). Dat jullie de datum van het incident dat jullie ganse leven en toekomst overhoop gooide niet meer specifiek kunnen duiden of via herinneringen of andere aanwijzingen hebben trachten te reconstrueren is nauwelijks ernstig te nemen, te meer dat het allemaal niet zo lang geleden is en dat u verklaart dat u er meerdere keren over bent ondervraagd in Colombia. Daarnaast is het des te opvallender dat u zelfs niet op de hoogte bent van de naam van de personen die aan de verwondingen die ze opliepen tijdens het gevecht zijn overleden (CGVS p. 11). U geeft aan dat de twee slachtoffers een chauffeur en zijn helper waren, die eveneens werkzaam waren voor de oliemaatschappij op Campo Quifa (CGVS p. 12). Hoewel het mogelijk is dat u hen zoals u aangeeft wel al eens had gezien, maar hun namen niet kende, is het onbegrijpelijk dat u zelfs na het incident waar u getuige was van de aanval op deze twee personen, niet op de hoogte bent van de naam van deze mensen en u geen enkele poging heeft ondernomen om deze te achterhalen. U vertelt dat u, wanneer u na uw rustperiode terugkeerde naar Campo Quifa, begon te horen wat uw collega's allemaal over dit incident zeiden en dat iedereen over dit incident sprak (CGVS p. 7). Het is weinig aannemelijk dat tijdens deze gesprekken de naam van de getroffen personen op geen enkel moment is vernoemd. Het is nog minder aannemelijk dat u in dat geval hun namen niet zou hebben onthouden gezien dit ook voor u een belangrijke gebeurtenis was en u aangeeft dat u veel pijn voelde omdat u de slachtoffers niet heeft kunnen helpen (vragenlijst CGVS p. 2). U heeft over dit incident verschillende keren gesproken met de Responsabilidad Social van Frontera Energy. Het is opnieuw niet aannemelijk dat tijdens deze conversaties de namen van de slachtoffers niet gevallen zouden zijn. Indien u na uw vertrek uit uw land vastgesteld zou hebben dat u hun namen vergeten was, had u ook hiernaar kunnen vragen bij uw vriend, waarmee u ook hier in België mee in contact stond. De emoties die u verklaart gevoeld te hebben na dit incident, staan in schril contrast met het feit dat u de namen van de slachtoffers niet kent en zelfs geen poging heeft ondernomen om deze te weten te komen. Ook wat betreft het precieze verloop van deze gebeurtenis zijn uw verklaringen vaag en weinig gedetailleerd. U vertelt dat er tijdens de confrontatie tussen de chauffeur en zijn helper en de guerrilla dingen werden gezegd, maar dat u het zich niet herinnert omdat alles zo snel ging (CGVS p. 11). Ook dit is weinig aannemelijk, gezien dit incident voor u een keerpunt vormde en u hier danig onder de indruk van was (CGVS p. 11). Gelet op uw verklaringen bevond u zich op dat moment op zeer geringe afstand van beide partijen (CGVS p.7, 11), waaruit mag blijken dat u op zijn minst een idee zou moeten hebben van wat er tijdens de confrontatie gezegd werd. U had zich op dat moment immers al omgedraaid om het incident gade te slaan (CGVS p.7). Het feit dat u slechts een vaag idee heeft van wat er tijdens die ruzie werd gezegd, wanneer de ruzie precies plaatsvond en wie de slachtoffers waren, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent dit incident en dus ook de algemene geloofwaardigheid

van uw asielrelaas. De verdere problemen waarover u vertelt, zijn immers rechtstreeks terug te brengen tot het twijfelachtige feit dat u getuige was van dit gevecht.

De verklaringen die u aflegt omtrent de bedreigingen die u zou hebben ontvangen nadat u reeds in België was aangekomen, getuigen niet van een grote interesse in uw eigen problemen. Toen u reeds in België was, ontving u op uw gsm die u in het huis van uw ouders achterliet een dreigbericht. Uw zus P. (...) stelde u hiervan op de hoogte (CGVS p. 8, 16). Wanneer u gevraagd wordt naar de precieze datum, situeert u de ontvangst van dit bericht in eerste instantie in januari 2019. Dit is hoogst opmerkelijk, want u bent pas op 31 januari 2019 in België toegekomen. Wanneer u gevraagd wordt deze discrepantie te verklaren, vertelt u dat u dit bericht pas in februari heeft ontvangen (CGVS p. 16). De correcte datum is inderdaad 13 februari 2019, wat blijkt uit de kopie van een foto van deze sms, die u voorlegt als bewijs. Enige tijd later werd er op het adres van uw schoonouders een brief met bedreigingen jegens u en uw familie bezorgd. U slaagt er niet in om de ontvangst van deze brief correct te plaatsen in de tijd. U vertelt dat u denkt die brief ontvangen te hebben in februari of maart, maar u denkt februari, want er zat niet zoveel tijd tussen de bedreigingen via de gsm en de dreigbrief. U stelt dat er niet meer dan drie weken tussen de ontvangst van de sms en de ontvangst van de brief kan hebben gezeten. U speculeert dat ze de brief hebben opgestuurd, omdat ze u niet langer telefonisch konden bereiken, uw zus P. (...) had uw gsm immers uitgeschakeld (CGVS p. 17). In werkelijkheid werd deze dreigbrief opgesteld op 24 mei 2019, zoals blijkt uit de kopie die u hiervan voorlegt. Dat wil zeggen dat er in plaats van drie weken meer dan drie maanden tussen de ontvangst van het dreigbericht en de dreigbrief zat. Dit is een opmerkelijk verschil, ook omdat zowel op de kopie van de dreigbrief als op de foto van het dreigbericht de datum duidelijk herkenbaar is. Het getuigt van weinig interesse langs uw kant dat u het duidelijk niet nodig vond de correcte data even na te gaan, voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud. Dat u dus evenmin bij machte bent coherente verklaringen af te leggen over deze elementen die rechtstreeks in verband staan met de door u ingeroepen vrees doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit licht is het even opmerkelijk dat u slechts in vage bewoordingen kan vertellen wat er precies in deze dreigbrief stond. U verklaart dat er in stond dat het beter was dat u niet zou spreken en dat er anders u of uw familie iets zou overkomen. U vertelt dat er grove bewoordingen werden gebruikt, maar dat u zich de inhoud van de brief niet exact kon herinneren (CGVS p. 17). Ook dit is opmerkelijk gezien u een kopie van deze brief heeft voorgelegd. In het kader van de asielprocedure kan er op zijn minst van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw verklaringen. Het feit dat u zo slecht op de hoogte bent van uw eigen problemen ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoekende partijen voeren aan dat het niet hoeft te verwonderen dat zij zich tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS niet meer de exacte datum van het gevecht konden herinneren, nu dit meer dan twee jaar geleden is gebeurd. Zij kunnen met dit betoog evenwel niet overtuigen. Van een kandidaat-vluchteling kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. Dit geldt eens te meer wanneer hij, zoals *in casu* voor verzoeker het geval is, hierover in Colombia meerdere malen werd ondervraagd. Bovendien betwisten verzoekende partijen niet dat zij, indien zij zich de precieze datum van het gevecht echt niet konden herinneren, contact hadden kunnen opnemen met de vriend van verzoeker die verzoeker op de hoogte stelde van de pogingen van Frontera Energy om hem te contacteren, met wie verzoeker volgens zijn verklaringen na zijn aankomst in België nog contact had. Aangezien het hier gaat om een zeer ernstig feit, met name een dubbele moord, waarvan verzoeker getuige was, aangezien dit feit tot hun vlucht uit hun land van herkomst heeft geleid en aangezien verzoeker hierover volgens zijn verklaringen verschillende keren werd ondervraagd in Colombia, kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij van mening zijn dat "eind juli 2018" een voldoende afbakening in de tijd vormt van dit incident. Om dezelfde reden kan trouwens niet worden aangenomen dat verzoeker de namen van de slachtoffers niet kent. Het betoog van verzoekende partijen dat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij alle werknemers bij de oliemaatschappij op Campo Quifa bij naam kent, is niet dienstig, nu van hem niet wordt verwacht dat hij deze werknemers allemaal bij naam kent, doch wel dat hij van de twee werknemers die voor zijn ogen met machetes werden vermoord de namen kan geven, temeer nu hij daarover volgens zijn verklaringen verschillende malen werd ondervraagd door de "Responsabilidad Social" van het bedrijf waarvoor zij tewerkgesteld waren, nu – eveneens volgens zijn verklaringen – iedereen over dit incident sprak en nu hij had aangegeven veel pijn te voelen omdat hij de slachtoffers niet had kunnen helpen. Dat verzoeker wel wist te vertellen dat deze personen een chauffeur en zijn helper waren, doet hieraan geen afbreuk. Dat verzoeker, hoewel hij niet betwist dat hij deze mogelijkheid had via een vriend in Colombia met wie hij na zijn vertrek uit Colombia nog contact had, op geen enkel moment enige poging heeft ondernomen om de namen van de slachtoffers alsnog te weten te komen, wijst erop dat hij de

procedure die hij hier heeft opgestart om internationale bescherming te bekomen weinig ernstig neemt en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem afgelegde verklaringen. Voorts kan – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden – van verzoeker worden verwacht dat hij zich thans nog kan herinneren wat er tijdens het incident werd gezegd, zelfs al kan worden aangenomen dat in de situatie waarin hij beweert te hebben verkeerd de oerinstincten de overhand nemen en de focus ligt op het zichzelf in veiligheid te brengen. De feiten waarvan verzoeker getuige verklaart te zijn geweest vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en hebben een verregaande impact gehad op verzoekers verdere leven, zodat ze kunnen worden geacht in zijn geheugen te zijn gegrift, zodat hij er heden voldoende coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen over kan afleggen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming, *quod non*.

Verzoekende partijen laten voorts gelden dat de dreigberichten die zij ontvingen voor hen een enorme impact hebben vermits er een zekere dreiging voor hun leven van uitgaat en dat het voor hen dan ook van ondergeschikt belang is om te weten op welke precieze datum deze gestuurd werden. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partijen van de inhoud van een document dat zij aan de asielinstanties overleggen om een element van hun asielrelaas te staven dermate weinig op de hoogte zijn, niet enkel afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van de door hen beweerde vrees. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van verzoekende partijen verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van de door hen overlegde stavingstukken. Dat verzoeker de precieze datum van de dreig-sms en van de ontvangst van de dreigbrief niet kan weergeven, hoewel deze datum voorkomt op de door hem neergelegde stukken, en bovendien slechts in vage bewoordingen kan vertellen wat er in de dreigbrief staat, getuigt – zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht aangeeft – niet van een grote interesse in de eigen problemen.

Aldus slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Zo wordt in de bestreden beslissingen nog gewezen op de volgende tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen die verzoeker aflegde en tussen de onderlinge verklaringen die verzoeker en verzoekster aflegden:

“Daarnaast bevatten uw verklaringen enkele flagrante tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen. In uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat uw vrouw u vertelde dat er twee mannen bij u thuis aan de deur waren geweest die naar u op zoek waren. Twee dagen later, zo verklaart u, zou er een man naar de container waar u werkte gekomen zijn die tegen u zei dat hij al een waarschuwing aan uw vrouw had gegeven (DVZ, vragenlijst CGVS p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u toen u aan het werk was op Campo Quifa tweemaal telefonisch bedreigd bent geweest. Een eerste keer belden zij u op de werktelefoon, met een telefoonnummer dat u niet herkende. De persoon aan de telefoon zei dat het beter was dat u niet meer zou spreken en dat het bewijs was dat ze wisten waar uw familie woonde. U zegt zich de exacte woorden niet meer te herinneren (CGVS p. 14). Nadat uw vrouw bezoek kreeg van twee onbekende personen, werd u opnieuw gebeld op uw werktelefoon. De man aan de lijn vertelde u dat ze u aan het zoeken waren en dat ze al een boodschap aan uw echtgenote hadden gegeven (CGVS p. 8, 15). Hoewel u vertelt over twee verschillende telefonische bedreigingen, maakt u op het CGVS geen gewag van een gebeurtenis waarbij een man naar uw werkcontainer zou zijn gekomen met de boodschap dat hij uw echtgenote ook al gewaarschuwd had. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, zegt u dat u zich het eerste interview niet goed herinnert, dat u er niet zeker over bent, maar dat er zowel oproepen als bezoek waren (CGVS p. 8, 15, 18). Dit is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid in uw relaas. Het is weinig aannemelijk dat u zich niet meer zou herinneren op welke manier u precies bedreigd en ingelicht werd dat ze uw vrouw ook al gewaarschuwd hadden en of dit via de telefoon dan wel met een bezoek aan uw container gebeurde. Tijdens uw eerste interview bij de DVZ verklaart u eveneens dat u tegen de Responsabilidad Social vertelde dat u een van de daders wel zou kunnen identificeren, omdat hij gekleed was in een militaire broek, een zwarte tshirt en laarzen, typisch voor een guerrillagroep (DVZ, vragenlijst CGVS p. 2). Tijdens u persoonlijk onderhoud op de CGVS herhaalt u meermaals dat er niet één, maar verschillende personen gekleed

waren in deze kledij, die typerend is voor leden van de guerrilla (CGVS p. 9, 11). Ook deze verklaringen zijn niet met elkaar te verzoenen en ondermijnen verder de aannemelijkheid van uw relaas.

Uw verklaringen bevatten tal van kleinere tegenstrijdigheden en vaagheden die de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ontkrachten. Over het gesprek dat u had naar aanleiding van de bedreigingen door de werknemer van Sodexo vertelt u spontaan dat hoewel de politie niks kon doen zonder bewijs, zij dit soort zaken wel ernstig nemen (CGVS p. 8). Later verklaart u over hetzelfde gesprek dat de politie niks kon doen omdat er in dat gebied guerrilla aanwezig is (CGVS p. 15). Wanneer u gevraagd wordt hoe de Responsabilidad Social contact met u opnam, vertelde u dat dat via de radio gebeurde, omdat jullie daar geen gsm hadden (CGVS p. 13). Later vertelt u echter tweemaal telefonisch bedreigd te zijn geweest via uw werktelefoon. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, zegt u dat er effectief een slechte verbinding is, maar dat u diensten verleende aan managers, dokters en mensen in kantoren, en het voor hen makkelijker is om via de radio te communiceren (CGVS p. 14). Dit verklaart geenszins waarom u plots wel over een werktelefoon zou beschikken, nadat u eerder vertelde van niet. Geen van deze net vermelde zaken raken aan de kern van uw relaas, maar zij dragen wel bij aan de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er zijn niet alleen tegenstrijdigheden te vinden in uw eigen relaas, ook tussen de verklaringen van u en uw echtgenote zijn er belangrijke verschillen. U vertelt dat u de verplaatsing tussen uw werkplaats en Villavicencio maakte met een bestelwagen met chauffeur. Nadat u getuige was van het gevecht, liep u terug naar de bestelwagen, die een vijftiental meter verder geparkeerd stond en zette u uw weg verder (CGVS p. 10, 11). Uw vrouw vertelt hierover dat er vroeger, toen u pas begon te werken op Campo Quifa, een gemeenschappelijke bus werd ingelegd om de werknemers naar Campo Quifa te vervoeren. Nadat u van werkgever veranderde, werd er geen gemeenschappelijk transport meer georganiseerd, en ging u met het openbaar vervoer van Villavicencio naar Puerto Gaitan en dan door naar El Oasis, waar u door een auto werd opgehaald, die u verder naar uw werkplaats bracht (CGVS echtgenote p. 11). Zij vertelt ook dat u op de avond van het gevecht de auto nam met een groep personen, en dat u met hen iets dronk, totdat u kon overstappen op het volgende transport. U bent dus in El Oasis van transportmiddel veranderd (CGVS echtgenote p. 7, 11). Volgens de verklaringen van uw vrouw zou u in El Oasis dus overgestapt moeten zijn op een ander vervoersmiddel, maar u geeft aan verder te hebben gereisd in de auto waarmee u van Campo Quifa kwam. Bovendien vertelt u zelf niet dat u onderweg was met andere personen. U verklaart dat enkel uw chauffeur u vergezelde en dat hij in de auto bleef zitten, terwijl u iets te eten en te drinken nam (CGVS p. 10). Wanneer u gevraagd wordt wanneer u uw echtgenote vertelde over hetgeen gebeurd was in El Oasis, vertelt u dat u pas 's ochtends vroeg thuiskwam, waarop u ging neerliggen. Pas toen u en uw echtgenote wakker werden, heeft u haar over dit incident verteld (CGVS p. 12). Uw echtgenote verklaart hierover echter dat u die nacht een tussenstop heeft gemaakt in Puerto Gaitan, waar u moest overstappen op de bus naar Villavicencio. Toen u toekwam in Puerto Gaitan, heeft u uw vrouw gebeld en heeft u haar verteld dat er iets was gebeurd en dat er een gevecht had plaatsgevonden. Toen u enkele uren later thuiskwam, heeft u haar meteen verder verteld wat er gebeurd was, verklaarde uw echtgenote (CGVS echtgenote p. 7, 12). Dat jullie niet bij machte zijn eensluidende verklaringen af te leggen over het moment waarop u uw echtgenote voor het eerst inlichtte doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. U maakt zelf geen melding van een tussenstop in Puerto Gaitan en al evenmin van het telefoongesprek waarin u uw echtgenote op de hoogte heeft gesteld van het gebeuren. Het is alles behalve overtuigend dat u beide verschillende momenten aanhaalt waarop u haar voor het eerst over dit incident gesproken heeft. Het mag van u verwacht worden dat u zich nog zou herinneren dat u haar daar telefonisch over heeft gecontacteerd vanuit Puerto Gaitan en dat u dat dan ook uit uzelf aanhaalt, wanneer u hiernaar gevraagd wordt. Uw echtgenote vertelt eveneens dat u, nadat u met de politie over het voorval had gesproken, bezoek kreeg van een persoon van Sodexo, die u vertelde dat er in een gesloten mond geen vliegen binnenkomen (CGVS echtgenote p. 8, 14). Ook dit is opmerkelijk, gezien het enige gesprek dat u verklaart met de politie te hebben gehad, juist plaatsvond naar aanleiding van dat bezoek en dus nadat u bezocht werd door deze persoon (CGVS p. 7,8,13). Dit zijn opvallende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid uw problemen ondermijnen."

Verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in hun verklaringen en het minimaliseren van de vele vastgestelde tegenstrijdigheden, zonder deze tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, in concreto te weerleggen, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke. De vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Daarnaast heeft uw echtgenote het steevast over vakantie, wanneer ze over jullie reis naar België spreekt (CGVS echtgenote p. 6, 9). Ze vertelt dat nadat u ontslag had genomen, jullie een reis planden naar de Verenigde Staten, om de vijftiende verjaardag van jullie dochter te vieren. Jullie visumaanvraag werd echter niet goedgekeurd, waarop u naar uw nicht in België reisde. Uw echtgenote zegt letterlijk dat het de bedoeling was om te genieten en op vakantie te gaan, even weg van alles. U had daar tijd en geld genoeg voor, u ging immers nog geld krijgen van het bedrijf (CGVS echtgenote p. 9). Uzelf verklaart hier echter over dat de vijftiende verjaardag van uw dochter slechts een excuus was om de reis te kunnen maken, zonder dat u uw familie moest inlichten over uw problemen (CGVS p. 15). Hoe het ook zij, in eerste instantie was het volgens jullie beiden niet de bedoeling om definitief Colombia te verlaten. Uzelf vertelt dat u naar aanleiding van het sms-bericht dat u ontving op 13 februari 2019 een sociaal assistente heeft gecontacteerd, die u heeft aangeraden de asielprocedure op te starten (CGVS p. 8,9). Ook uw vrouw verklaart dat u zich hier in België rustig voelde en dat u naar aanleiding van dat sms-bericht de asielprocedure heeft opgestart (CGVS echtgenote p. 9). De timing van dit sms-bericht is hoogst merkwaardig. In de periode tussen uw ontslag op 16 oktober 2018 en uw vertrek uit Colombia op 30 januari 2019 heeft u immers niets meer vernomen van de guerrilla die volgens u achter de bedreigingen jegens u en uw familie zaten. U woonde in deze periode nog steeds op hetzelfde adres, een adres waarvan uit uw relaas blijkt dat het gekend was bij de guerrilla. Zij waren u daar volgens jullie verklaringen immers al een keer komen zoeken en hadden ook tijdens een telefoongesprek uw woonplaats vermeld. U bent in deze periode niet meer telefonisch door hen gecontacteerd en heeft ook geen bezoek van hen ontvangen. Er was dus geen enkele indicatie meer dat jullie iets dienden te vrezen. Gedurende die maanden voor jullie vertrek werkte u van thuis uit aan een onderwijsproject en bereidden jullie de vakantie naar Europa voor (echtgenote CGVS, p.16). Dat jullie nog bijna 4 maanden gewacht hebben om Colombia te verlaten terwijl jullie eenvoudigweg een vlucht hadden kunnen nemen doet eveneens afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden vrees, te meer dat jullie financieel in staat waren om vliegtickets te kopen en jullie voor tal van landen, zoals voor België, geen visum nodig hebben. Het hoeft weinig betoog dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij deze door u geschilderde gang van zaken. De sms die u ontving terwijl u al in België was, ontving u op uw privételefoon, en niet op uw werktelefoon, waarop u de eerdere telefonische bedreigingen had ontvangen, deze privételefoon bevindt zich nog steeds in Colombia, waardoor de echtheid en de herkomst van dit bericht onmogelijk na te gaan zijn. Het is – in het licht van de andere vaststellingen – weinig waarschijnlijk dat de guerrilla u na een periode van vier maanden plotseling telefonisch zou contacteren, net op het moment dat uw vakantie in België ten einde zou lopen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Door in het verzoekschrift nog te verwijzen naar enkele passages uit de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019 waaruit zou blijken dat er in Colombia een wijd vertakt netwerk is van criminele en paramilitaire groeperingen die tevens banden onderhouden met de Colombiaanse overheid en dat er ook in de zone Meta criminele bendes aanwezig zijn, doen verzoekende partijen aan het voorgaande geen afbreuk. Deze passages hebben immers geen betrekking op hun persoonlijke situatie, noch blijkt eruit dat iedereen in Colombia of in de zone Meta door de aldaar aanwezige bendes wordt bedreigd en vervolgd. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen hun vrees voor vervolging *in concreto* moeten aantonen en dat zij hiertoe in gebreke blijven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op wat voorafgaat blijven verzoekende partijen in gebreke de door hen voorgehouden problemen en vrees aannemelijk te maken. Hun betoog met betrekking tot het gebrek aan een intern vluchtalternatief in zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en aan doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming door de Colombiaanse overheid in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, alsook over de kwalificatie van de grond van vervolging *in casu*, is bijgevolg niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018, de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

In de bestreden beslissingen wordt als volgt gemotiveerd over de actuele veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Gelet op de verklaringen van verzoekende partijen over hun herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in het departement Meta, waar verzoekende partijen de laatste jaren voor hun vertrek uit Colombia hebben verbleven, worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse blijkt niet dat er in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. De door hen geciteerde informatie heeft immers geen betrekking op het departement Meta, waarvan zij verklaren afkomstig te zijn. Evenmin blijkt eruit dat er in geheel Colombia een gewapend conflict heerst waarbij er willekeurig geweld is dat veel burgerslachtoffers veroorzaakt.

De Raad benadrukt dat uit de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020 niet blijkt dat het departement Meta behoort tot één van de conflict gerelateerde gebieden in Colombia.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Meta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN